

Winnende verhaal van de schrijfwedstrijd 'Schrijf een spannend kinderverhaal'
Ter gelegenheid van de Maand van het Spannende Boek 2013

Vluchten voor de woeste draak

Door Karine Jekel

'Zit hij op slot?' Merel kwam achter Jorit staan.

'Hij is open.' Jorit gaf een zetje tegen de deur die piepend open ging. 'We gaan naar binnen.'

'Nee joh.' Merel deed geschrokken een stap achteruit. 'Straks worden we gesnapt.'
Jorit luisterde niet. Voorzichtig schuifelde hij naar binnen. Na een paar passen bleef hij staan.

'En?' Merel klonk angstig. Ze was buiten blijven staan, maar was wel nieuwsgierig wat haar broer in de verlaten bibliotheek aantrof.

De duisternis in de grote hal belemmerde Jorit eerst, maar toen zijn ogen er aan gewend waren, keek hij rond. 'Niet veel te zien.'

'Niemand?' Merel wilde zeker weten dat de kust veilig was.

Jorit keek nog eens om zich heen. 'Niemand,' sprak hij gedecideerd.

Merel zuchtte opgelucht en liep achter Jorit aan die al verder het lege gebouw in was gelopen.

De bibliotheek was onlangs verhuisd. Het oude gebouw stond nu leeg. Maar Felix, een klasgenootje van Jorit, had op school verteld dat hij 's avonds, toen hij van hockeytraining naar huis fietste, een schim achter de ramen had gezien. En het leek op een indiaan. Jorit had hem uitgelachen, maar was toch wel benieuwd. Toen hij thuis aan Merel had verteld dat hij de volgende dag zou gaan kijken, wilde ze mee.

'Geen schim te zien.' Jorits stem galmde in de grote lege ruimte waar vorige week nog duizenden boeken hadden gelegen.

'Nou, dan kunnen we weer gaan.' Merel had spijt dat ze mee was gegaan. De lege, half donkere bibliotheek zag er veel enger uit dan ze had gedacht. Vol met boeken vond ze het een stuk gezelliger.

Jorit maakte geen aanstalten om weg te gaan. In plaats daarvan liep hij naar de trap.

'Misschien boven.'

Merel twijfelde. Ze wilde eigenlijk niet naar boven, maar alleen in de grote hal blijven, vond ze ook maar niets. Met flinke passen liep ze achter Jorit aan om zo snel mogelijk bij hem in de buurt te zijn.

‘Ook niets.’ Jorit deed zijn armen wijd. ‘Die Felix kletst maar wat.’

‘Wel nog een paar boeken.’ Merel wees naar de hoek waar nog een tafel stond.

Jorit liep er naartoe en pakte het bovenste boek. ‘Een boek over indianen,’ grinnikte hij. Hij bladerde erin. ‘Huh, kijk nou.’ Hij klonk geschrokken.

Merel kwam dichterbij.

Jorit liet haar de eerste bladzijde zien. ‘De indiaan staat niet meer op de tekening.’

Merel pakte het boek uit Jorits handen en bladerde van het begin tot het einde. Op alle tekeningen waar de indiaan was afgebeeld, was alleen nog maar een silhouet te zien. Ze keek Jorit vragend en geschokt aan.

Jorit had zijn ogen wijd open. ‘Die wandelt hier waarschijnlijk ergens rond,’ fluisterde hij.

‘Wát?’ Met een klap viel het boek op de grond. Merels armen bungelden slap naar beneden. ‘Is die indiaan..?’ Ze opende en sloot haar mond, en liet haar ogen door de ruimte glijden.

Met een schelle piep verbrak Jorits telefoon de stilte. Merel maakte een sprongetje.

‘Ik wil hier weg.’ Haar stem schoot omhoog. ‘Kom.’ Aan zijn pols sleurde ze Jorit de ruimte door. Voor de trap bleef ze plotseling staan. Jorit, die grinnikend het berichtje op zijn telefoon las, botste tegen haar op. Merel hield haar adem in en kneep in de arm van haar broer. ‘Nee,’ fluisterde ze. Ze staaarde naar de man tegenover haar. Wild schudde ze haar hoofd. ‘Nee, nee, nee.’ Bij elke ‘Nee’ zette ze een stap naar achteren.

‘Uch!’ klonk het vanaf de trap.

Merel dook weg achter Jorits rug. Angstig greep ze zijn middel beet.

Jorit voelde Merels nagels in zijn vel. Recht voor hem stond een indiaan. Even vergat hij adem te halen.

Alsof er niets vreemds aan de situatie was, liep de indiaan verder naar boven. ‘Ik ben Dappere Krijger. Aangenaam kennis te maken.’

Zonder te bewegen staaarde Jorit naar de uitgestoken hand. Kippenvel verspreidde zich over zijn lichaam. De hand kwam op hem af. Automatisch deinsde Jorit naar achteren. Merel duwde zo hard in zijn maag dat zijn avondeten omhoogkwam. Hij slikte.

Dappere Krijger verkleinde de ruimte tussen hen weer. Hij bewoog zijn hand, alsof hij Jorit uit wilde nodigen hem aan te nemen. Aarzelend legde Jorit tenslotte zijn hand in die van de indiaan. Merel maakte piepende snikgeluidjes.

Vragend zocht de indiaan oogcontact. ‘Ik ben Dappere Krijger,’ herhaalde hij. ‘Uch!’

‘Ik... Jorit.’ Zijn stem beefde en was nauwelijks te verstaan. Jorit had spijt dat hij met Merel op onderzoek was uitgegaan. Niemand wist waar ze waren. Hij keek in de donkerbruine indianenogen. Konden ze nog vluchten?

‘Jorit,’ zei de indiaan hem na. ‘En jij?’ Hij greep Merels hand, waarop ze nog harder begon te jammeren.

‘Merel,’ antwoordde Jorit in haar plaats. ‘Mijn zusje.’ Zijn stem hervond iets van zijn oorspronkelijke volume.

‘Laat ons gaan,’ snikte Merel luid. ‘Alstublieft.’

Dappere Krijger keek naar de trap. ‘Gaan,’ herhaalde hij onzeker, alsof hij niet goed wist wat dat woord betekende. Hij deed een stapje opzij.

‘Kom!’ Merel gaf Jorit een zetje. Samen stoven ze langs de indiaan richting de trap. Nog voor ze daar waren, stonden ze stil. Achter hen klonk gesnik. Verbaasd keek Jorit om.

De indiaan haalde de enorme verentooi van zijn hoofd en hield hem voor zijn gezicht. Het snikken veranderde in huilen met gierende uithalen. De tooi viel op de vloerbedekking.

‘Doorlopen,’ zei Jorit zachtjes tegen Merel. ‘Het is een list.’

‘Een list?’

‘Ja. Als we naar hem toe gaan, dan...’

Midden in zijn zin stapte Merel op de indiaan af.

‘Dan grijpt hij ons beet en vermoordt hij ons, wilde ik zeggen,’ mompelde Jorit zonder dat zijn zusje hem kon horen.

Troostend wreef Merel over de indianenrug. Haar angst leek op slag verdwenen. Dappere Krijger wierp zich in Merels zorgzame armen. Als riviertjes kronkelden tranen over zijn gezicht.

De indiaan zag er niet uit alsof hij hen in mootjes wilde hakken, vond Jorit. Doolde hier echt een indiaan rond die ontsnapt was uit een prentenboek? Waarom? En waarom huilde hij zo intens hard?

‘Ik ben helemaal alleen!’ brulde de indiaan ineens. ‘Ik krijg ze er niet uit.’

‘Wie krijg je waar niet uit?’ Als een bezorgde moeder ontfermde Merel zich nu over de indiaan.

‘Prachtige Prinses, Pip, Jip, Muis, Pluisje... Niemand!’

Als onrustige vogeltjes fladderden de namen door Jorits hoofd. Hij had het gevoel dat hij een puzzel moest oplossen, zonder dat hij ook maar één puzzelstukje had.

‘Wij zullen je helpen,’ beloofde Merel.

‘Echt?’ Zachtjes sniffend kalmeerde Dappere Krijger. Hij veegde zijn gezicht droog en zette zijn tooi weer op.

‘Echt,’ zei Merel. ‘Maar dan moet je wel precies uitleggen wat er aan de hand is.’

De indiaan stapte op het tafeltje af waarop het stapeltje boeken lag. Hij hield een boek omhoog.

Prinses Mimi viert feest stond er in sierlijke glitterletters op de kaft.

Dappere Krijger drukte het boek stevig tegen zich aan. ‘Prachtige Prinses,’ zei hij zangerig. ‘Ik ben verliefd op haar. Laatst had iemand onze boeken tegelijkertijd geleend. Toen haar verhaal werd voorgelezen, klonk ze zo... zo prachtig! Op de dag dat de bibliotheek ging verhuizen, stapte ik uit mijn boek.’

‘Hoe deed je dat?’ vroeg Merel.

‘Ach...’ De indiaan keek dromerig. ‘De liefde krijgt alles voor elkaar.’

Hij klonk wijs en Merel luisterde zwijmelend.

‘In de verhuisdozen ging ik op zoek naar Prachtige Prinses. Samen met een paar andere boeken nam ik haar verhaal mee naar boven, want hier kwam niemand meer. Ik probeerde haar eruit te halen, zodat we konden trouwen.’ Dappere Krijger wapperde met zijn handen voor zijn ogen, waaruit opnieuw tranen opwelden. Hij stak het prentenboek naar voren.

Merel sloeg het open. De prinses keek haar dansend aan.

‘Ze was niet verliefd op mij.’ De indiaan schuifelde met zijn voeten.

‘Ach,’ zuchtte Merel.

‘Oké,’ bemoeide Jorit zich er aarzelend mee. ‘Maar waarom nam je die andere boeken mee?’

‘Ik wilde met Prachtige Prinses trouwen en samen onze kinderen opvoeden.’ De indiaan pakte het volgende boek van tafel: *Pip en Jip op reis*, met twee tweelingbroertjes op de kaft. ‘Zij konden onze zoontjes zijn,’ vertelde Dappere Krijger. ‘En ik wilde een huisdier om voor te zorgen. Ik kon niet kiezen.’ Een voor een overhandigde hij boeken aan Jorit. ‘Ik heb alle toverwoorden die ik kende uitgeprobeerd, maar...’

‘Dappere Krijger?’ stamelde Jorit.

‘Maar ik wist niet hoe ik ze eruit kon lokken,’ praatte de indiaan door.

‘Moet je zien!’ zei Jorit.

Merel keek over zijn schouder. ‘Oh nee!’ riep ze paniekerig. Dit boek had net zulke lege plekken als het indianenboek.

‘Ik ben zo eenzaam. Zó eenz...’

‘Dappere Krijger! Kijk! Hier!’ Jorit drukte het opengeslagen prentenboek in het gezicht van de indiaan.

Dappere Krijger griste het boek uit Jorits handen. ‘Dit kán niet!’ Heftig schudde hij zijn hoofd. De verentooi bewoog driftig mee. ‘Onmogelijk!’ Hij klapte het boek dicht, hield het ondersteboven, gaf er een klap tegen en opende het weer.

Het was echt waar. Er was geen draak in te bekennen. De titel *Vluchten voor de woeste draak* beloofde weinig goeds.

‘Waarom heb je dan ook een drakenboek meegenomen?’ Merel gromde. ‘Dacht je soms dat een woeste draak een gezellig huisdier was?’

‘Ik...’

‘Láát maar,’ onderbrak Merel hem meteen. ‘Enig idee waar dat monster uit kan hangen?’

Het berichtje van Felix schoot door Jorits hoofd. ‘Niet in de bibliotheek,’ zei hij stellig. ‘Ik ga even...’ Hij maakte een handgebaar richting de trap. ‘Jullie blijven hier. Dappere Krijger, is er een manier om de draak weer terug in zijn boek te krijgen?’

‘In zijn eigen boek wordt lastig, maar er is wel een andere...’

‘Mooi. Vertel maar aan Merel wat er moet gebeuren. Zorg dat je over twintig minuten buiten staat, bij de ingang van het gebouw. Dan laten we de draak verdwijnen. Oké?’

Dappere Krijger spiedde met samengeknepen ogen om zich heen. ‘Moeten we hem dan niet eerst zoe...’

‘Dat doe ik. Over twintig minuten buiten. Zorg dat Merel veilig is.’

‘Ik bescherm Merel. Uch!’ ging de indiaan akkoord met Jorits vage plan.

Merel zwaaide met haar armen voor Jorits gezicht. ‘Heb ik ook wat te zeggen?’

‘Nee. Jij helpt Dappere Krijger.’

Met twee treden tegelijk hupste Jorit naar beneden. Hij viste zijn telefoon uit zijn kontzak en las het berichtje nog een keer. Toen ze het indianenboek net ontdekt hadden, stuurde Felix: *Een vuurspuwende draak op de hockeyvelden! Geen grap! Onzin, dacht Jorit toen. Maar nu...*

Op naar de hockeyclub!

Hijgend van het harde lopen naderde hij even later de sportvereniging. Op de een of andere manier moest hij de draak met zich mee krijgen. Bij voorkeur zonder zijn leven op het spel te zetten.

Even stond Jorit stil. Vuur. Hij haalde diep adem en spurtte verder. Zijn hart dreunde in zijn borstkas, en dat kwam niet alleen door het hardlopen. Nog een klein stukje. Er hing een warme rokerige lucht rond de hockeyclub. Eén gebouw stond in de fik.

Op een van de sportvelden denderde een enorme draak van links naar rechts. Hij leek niet te weten waar hij heen moest. Verder waren de velden volledig verlaten. De fietsenstalling stond nog vol. Blijkbaar had iedereen zich verstopt.

Fietsenstalling! Ineens had Jorit een plan. Een gevaarlijk plan weliswaar, maar het was het enige wat hij zo gauw kon bedenken. Hij rende eropaf en had al snel een fiets te pakken waarvan het sleuteltje nog in het slot zat.

Staand op de trappers van de roze omafiets reed hij het veld op. Hij trapte zo hard dat er geen ruimte meer in zijn hoofd was om na te denken.

‘Draak! Lelijkerd!’ riep hij luid. Pesterig stak hij zijn tong uit. De draak keek hem aan, deed twee passen zijn kant uit en stond toen stil. Geen vuur meer. Geen rondstampende flapvoeten.

‘Idioot! Sufkop! Mormel!’ Jorit schreeuwde alle scheldwoorden die hij kende. Op veilige afstand fietste hij rondjes om de draak heen. Voorzichtig maakte hij zijn rondjes kleiner. Hoe dichterbij hij kwam, hoe monsterlijker de draak eruitzag. Zijn donkergroene huid leek dik als die van een nijlpaard en was versierd met dikke puisten. Uit sommige droop pus. Als een mist hing de geur van bedorven kots om hem heen. Jorit fietste nog iets dichterbij de draak af. Door zijn ogen liepen ontelbare adertjes. Kwijl stroomde uit de hangende drakenmondhoeken.

Nogmaals stak Jorit spetterend zijn tong uit, klaar om ervandoor te gaan. De draak reageerde niet. Hij fietste een stukje van de draak weg en keek achterom. Bewegingloos keek de draak hem na. Jorit stapte af en haalde zijn telefoon tevoorschijn. Drie gemiste oproepen. Hij zocht het nummer van Merel en hield het apparaatje aan zijn oor. Merel en Dappere Krijger moesten toch maar hierheen komen.

‘Jorit! Met Merel. Hoe..?’

‘Whaa!’ Jorit gilte, liet zijn telefoon vallen en sprong op de fiets. Fietsen. Trappen. Harder en harder. Dreunende voetstappen achter hem.

Opnieuw gilte Jorit. ‘Auw!’ Met één hand wreef hij over zijn onderrug. De hete adem van de draak had zijn shirt kapot geschroeid.

Jorit fietste sneller dan hij ooit gedaan had. Enorme teugen zuurstof schuurden langs de wand van zijn luchtpijp. Hij moest...

Hé. Er klopte iets niet. Het was te stil.

Opeens hoorde Jorit een geluid dat hij niet kon thuisbrengen. Zonder vaart te minderen keek hij achter zich. Niets. Had de draak het opgegeven? Vanuit Jorits ruggengraat schoten koude stroomschokjes door zijn lijf. Een draak ging toch niet op in het niets?

Nog een keer dat geluid. Klapperend, als een opstijgende reiger. Jorit keek omhoog. Recht boven hem vloog de woeste draak met wijd uitgeslagen vleugels. Nijdig gaf Jorit een ruk aan het stuur. Hoe had hij zo dom kunnen zijn? Draken konden natuurlijk vliegen.

Het leek onmogelijk nog harder te trappen. Toch deed hij het.

‘Auw!’ Het vuur links naast hem verbrandde de haartjes op zijn arm. Slingerend reed hij over het fietspad. Binnen een minuut zou hij bij de bibliotheek zijn. Als hij dan nog leefde.

Mensen langs het fietspad schreeuwden. Vanuit zijn ooghoek zag Jorit mensen wegrennen. Een klein jongetje zei: ‘Wauw, gaaf!’, maar die werd direct door een vrouw van straat geplukt.

Angstig hield Jorit de draak in de gaten. Die boog zijn hoofd. Meteen trapte hij op de rem. Een vuurpluim belandde pal voor zijn wiel en liet het rubber van de voorband stinken.

Ook de draak liet zijn tempo zakken, waarop Jorit het weer op een racen zette. Zijn benen waren slap en bibberig, zijn spieren pijnlijk. Nog honderd meter. Hij wierp een blik op de ingang van de bibliotheek. Nee! Daar stond Merel. Alleen. Waar was die dappere indiaan gebleven?

Nog een paar meter.

‘Draakje!’ hoorde hij Merel roepen.

Van schrik vergat hij de pedalen rond te draaien.

‘Kom maar, mooie draak,’ zei Merel op een toon alsof ze het tegen een schattige baby had.

De draak landde vlak voor haar voeten.

Waar was ze mee bezig? ‘Merel, doe normaal! Ga naar binnen,’ commandeerde hij.

Merel leek wel gehypnotiseerd. Vriendelijk streelde ze de pukkelige drakensnuit. Ze drukte zelfs een kus op een smerige puist!

De woeste draak liet de liefkozingen gelaten over zich heen komen.

Jorit schudde aan Merels schouder. Er kwamen rookwolkjes uit de neusgaten van de draak.

‘Ga nou naar b...’ begon Jorit.

Ineens gebeurde alles tegelijk. De draak kwam in beweging. Dappere Krijger stormde de bibliotheek uit, een boek boven zijn hoofd geheven. Precies toen de draak zijn vleugels spreidde, mepte Dappere Krijger hem met het opgeslagen boek voor zijn kop.

Poef!

Weg draak.

Een kringeltje rook was het enige wat achterbleef. Even was het stil. Zoekend naar woorden keek Jorit naar de stoeptegels waarop de draak net stond. Zijn geur hing er nog.

Toen maakte de indiaan een buiginkje voor Jorit. ‘Bedankt. Je bent bijna net zo dapper als ik.’

Voor Jorit kon reageren, richtte hij zich al tot Merel.

‘Jij ook bedankt. Het is een prachtig verhaal geworden. Nu is het tijd om te gaan. Aan jou de eer...’ Hij overhandigde Merel het boek.

Dappere Krijger nam zijn verentooi af, drukte hem tegen zich aan en boog zijn hoofd. ‘Uch.’

Verward volgde Jorit het ritueel. Zijn zusje leek precies te weten wat ze moest doen.

‘Drie... Twee... Eén...’ fluisterde Merel. Ze gaf de indiaan een klap tegen zijn hoofd met het boek.

Poef!

Een van de veren uit de tooi van Dappere Krijger dwarrelde op de grond.

Weg indiaan.

‘Wat..? Hoe..?’ Duizenden vragen buitelden door Jorits hoofd.

‘De draak is jaloers,’ legde Merel uit. ‘Toen jij de draak ging zoeken, las ik zijn verhaal. Als alle aandacht voor hem is, doet hij niets. Maar zodra je je aandacht verdeelt... Ik belde om je te waarschuwen.’

‘Aha,’ reageerde Jorit. ‘Dus toen ik jou even later belde...’

‘Daarmee maakte je hem kwaad,’ knikte Merel.

‘Maar dat boek... Hoe zit dat?’

‘Je kunt niet terug in je eigen boek, maar wel in een andere verhaal,’ herhaalde Merel wat Dappere Krijger haar had verteld. ‘Ik had geen tijd om een nieuw verhaal te schrijven, dus ik heb het indianenboek gepakt en de draak er een rol in gegeven.’

Ze opende het boek. Op elke bladzij had ze zinnen bij gekrabbeld.

‘Zo had de draak een nieuw verhaal, en de indiaan ook. Dappere Krijger wilde graag zijn boek weer in,’ eindigde Merel.

‘Wauw,’ zei Jorit, duidelijk onder de indruk. ‘Oh!’ schrok hij toen.

‘Wat?’

‘Nu zit de indiaan met die woeste draak opgescheept!’

‘Dappere Krijger is niet te verslaan,’ imiteerde Merel de rasperige stem van de indiaan. ‘En... ik heb de draak wat minder woest gemaakt in het verhaal.’ Ze knipoogde naar Jorit.